

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 54

гр. София, 06.02.2024 г.

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, VII ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на шести февруари през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

при участието на секретаря Иванка П. Палашева
в присъствието на прокурора М. Д. К.
като разгледа докладваното от Яника Т. Бозаджиева Частно наказателно дело
№ 20241800200061 по описа за 2024 година

Производството е по чл.66, ал.1, т.3 от НПК за изменение на прилаганата
до настоящия момент мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга,
по-тежка мярка, поради нарушаване на първоначално взетата мярка. Същото е
инициирано с искане от прокурор М. К. от СОП.

В искането се застъпва становище, че обвиняемият по ДП № 365/2023 г.
по описа на ОД МВР София, РУ Ботевград А. З. И., с ЕГН ***** е
нарушил прилаганата по отношение на него мярка за неотклонение „Домашен
арест“, взета с Определение по ЧНД № 681/2023 г., на СОС.

Твърденията на прокуратурата са свързани с конкретни обстоятелства за
това, че на мястото, където се изпълнява марката за неотклонение –
апартамент, намиращ се в гр. Ботевград, ул. „Патриарх Евтимий“ №72, вх.А,
ет.6, ап.17 същият е извършвал престъпление по чл.354а, ал.1 НК, като е
разпространявал -продавал наркотични вещества на две лица.

В това отношение прокуратурата се позовава на показанията на
свидетелите Марио Георгиев и Димитър Георгиев, разпитани в досъдебното
производство.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата поддържа
направеното искане. Заявява, че в зависимост от свидетелските показания е
доказано, във всякакво съмнение, извършването на посочените по-горе
престъпления от обвиняемия И., които са идентични по квалификация с
първоначално повдигнатото му обвинение, поради което е проявена
престъпна упоритост от страна на И., което налага извода за висока степен на
лична и обществена опасност и от друга страна, че мярката, която му е
наложена понастоящем не изпълнява своята роля и следва да бъде заменена с
най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Защитата, в лицето на адв. К. Г. оспорва на първо място процесуалната
допустимост на искането. Счита, че процесуалният ред е различен- ако

прокуратурата е разполагала с достатъчно убедителни доказателства, е следвало да повдигне ново обвинение, тъй като се касае за друго престъпление, макар идентично по своя характер, но извършено по друго време и на друго място, а именно в апартамента в гр. Ботевград. В такъв случай редът, по който съдът следва да е сезиран от страна на прокуратурата е посредством ново искане за първоначална мярка за неотклонение, по чл.64, ал.1 от НПК, а не - по чл.66, ал.1 от НПК.

На следващо място, това искане е неоснователно-необосновано, неподкрепено от доказателствата, с оглед приложения във втори том по ДП протокол за претърсване и изземване, при провеждането на което в жилището, където се изпълнява мярката и пребивава И. постоянно, не е открито наркотично вещество или субстанция, което би могло да бъде предмет на престъпление по чл.354а, ал.1 от НК. Показанията на свидетелите следва да се определят като неистинни, като не е ясно как въпросните лица са издирени и установени като свидетели, а разпечатката по делото, която претендира да бъде извлечение от комуникацията между един от двамата свидетели и привлеченото към отговорност лице, няма шанс и в минимална степен да претендира за истинност и достоверност, като годно доказателствено средство, и в нея не се съдържат данни, съобразно твърденията на свидетелите.

На свой ред, адв. И. Ж. също оспорва искането на Прокуратурата с правно основание чл.66, ал.1 от НПК, като неоснователно. Заявява, че обвиняемият И. стриктно е спазвал мярката за неотклонение „Домашен арест“ и не е установен нито един случай да я е нарушил, посредством напускане на жилището, като е бил почти ежедневно посещаван, с цел да бъде контролиран, както от полицейски служители, така и от служители на Пробационна служба район Ботевград.

В обобщение на всичко това защитата моли искането да бъде отхвърлено като неоснователно и да се потвърди досегашната мярка за неотклонение „Домашен арест“, която изпълнява своята роля.

Обвиняемият И., ползвайки правото си да даде обяснения обяснява, че отношенията между него и свидетелите никога не са били приятелски, същите в момента и с оглед на внесеното искане го изнудват за пари, поставят му условие за заплащане на конкретни, не малки по размер суми, за да променят показанията си.

По същество на делото изцяло се присъединява към аргументите на защитата си. В последната си дума моли да бъде потвърдена мярката му за неотклонение „Домашен арест“.

СЪДЪТ, като разгледа искането на заявените основания, запозна се подробно с доказателствата, приложени в 2 тома към Досъдебното производство, в това число и събраните след последното произнасяне по мярката за неотклонение, на основание чл.64, ал.1 от НПК, в съответствие с доказателствата и приложимия закон прие за установено следното:

Искането е неоснователно. Липсват основания за неговото уважаване.

Преди да пристъпи по същество, СЪДЪТ следва да отговори на

възражението на адв. Г. за процесуална допустимост на искането.

Действително, в случай че Прокуратурата е разполагала с достатъчен по обем и качество доказателствен материал, е имала процесуалната възможност да повдигне ново обвинение. Но в същата степен прокурорът разполага със свободна преценка да избере и друг процесуален ред, като се позове на третата хипотеза на чл.66, ал.1 НПК, а именно – че се касае за поведение на привлечено към отговорност лице, което би могло да се прецени като нарушаване на мярката за неотклонение, чиято основна цел (една от двете основни цели) е да препятства обвиняемия да извършва други престъпления.

Тоест, процесуалния закон е предоставил възможност на прокурора, който е господар в досъдебната фаза, да избере единия или другия процесуален ред на сезиране на съда в досъдебното производство.

В този смисъл СЪДЪТ приема, че искането е напълно допустимо.

Разгледано по същество, същото се явява неоснователно.

Твърдението, което се съдържа в искането на прокуратурата за продажба на наркотични вещества /синтетични/ на двамата посочени по-горе свидетели, остана неподкрепено от събраните нови доказателства в досъдебното производство. Касателно твърдените от Прокуратурата обстоятелства се събраха противоречиви и взаимноизключващи се доказателства.

СЪДЪТ взе под внимание следните обстоятелства:

С Протоколно определение от 04.12.2023 г., по ДП № 365/2023 г. по описа на ОД МВР София, РУ - Ботевград СЪДЪТ е взел мярка за неотклонение „Домашен арест“, по отношение на обвиняемия А. З. И., с ЕГН *****, който е привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл.354а, ал.1, изр.1, пред.4 от НК. Съдът е постановил мярката за неотклонение да се изпълнява в жилище, обитавано от И., находящо се в гр. Ботевград, ул. „Патриарх Евтимий“ № 72, вх. А, ет. 6, ап. 17.

След вземане на мярката за неотклонение, на 23.01.2024 г. по досъдебното производство са разпитани, в качеството на свидетели, двамата братя Марио Юлиев Георгиев и Димитър Юлиев Георгиев (последният е осъждано лице).

В показанията си първият е заявил неконкретизирано, че: „от началото е започнал да купува наркотик от обвиняемия“, който той назовава с името „Поро“. Неопределено, заявява, че още от началото на м. декември 2023г., "от както са го /подсъдимия/ поставили под домашен арест" - за месец декември не съобщава конкретни дати, количества и др. конкретни данни, като съобщава такива само на 04, 05 и 06 януари през 2024 година.

А вторият от тях - Димитър Георгиев твърди, че е ходил през месец декември, до апартамента на „Поро“ „20 пъти“ и си е купувал наркотично вещество - метамфетамин, без да се сочат конкретни дати, като се е случвало да ходи по 2 или 3 пъти на ден да си закупува наркотично вещество „Кристал“ /без да обясни по какви причини са се налагали тези неколнократни

посещения в рамките на един ден, по каква причина не е купувал цялото количество за деня наведнъж/.

В подкрепа на тези показания не са събрани други, дори и гласни доказателства- показанията на свидетели- полицейски или пробационни служители, които редовно са посещавали жилището, да потвърдят срещата със свидетелите, заанаене или подозрение, че в жилището, в което се изпълнява мярката се осъществява незаконна дейност.

Показанията на тези свидетели не се подкрепят, а се опровергават от приложения по делото Протокол за претърсване и изземване, находящ се в том 2 от досъдебното производство.

Въз основа на отправено искане по реда на чл.161, ал.1 вр. чл.160 от НПК, СОС е дал разрешение за извършване на претърсване и изземване по досъдебното производство, в жилището, в което се изпълнява наложената мярка за неотклонение „Домашен арест“ – апартамент в гр. Ботевград. Разрешението е дадено само 3 дни след разпита на свидетелите. Въз основа на същото, на 29.01.2024 г. е извършено процесуално–следственото действие от разследващ от досъдебното производство, в присъствието на поемни лица, като в зависимост от протокола за извършено процесуално-следствено действие се установява, че в жилището, обитавано от обвиняемия, в гр. Ботевград, не са намерени вредни/наркотични вещества, забранени за употреба в хуманната и ветеринарната медицина и вредни субстанции. По този начин показанията на свидетелите се опровергават от надеждно и годно писмено доказателство, съставено за извършване валидно процесуално действие- претърсване и изземване, в присъствието на поемни лица и при спазване на всички процесуални изисквания на закона.Щом при щателното претърсване на жилището не е открито наркотично вещество, и от друга страна- обвиняемият не го е напуснал, по какъв начин е станала възможна продажбата на такова вещество, както твърдят свидетелите?

На следващо място СЪДЪТ, запознавайки се подробно с показанията счита, че са налице и вътрешни противоречия между показанията на двамата свидетели, в зависимост от заявеното от свидетеля Димитър Георгиев, който е заявил: „Не мога да предоставя кореспонденцията си по Месинджър с „Поро“ защото брат ми, в края на миналия месец (м. декември 2023г.) се скара с него и той ме блокира, изтрил е всички съобщения, които сме си писали“. В зависимост от това изявление, от гледище на формалната логика се налагат алтернативно следните изводи: или показанията на свидетеля са изначално недостоверни, като в нито един момент, изначално същите не са имали контакт и не са осъществили връзка за уговаряне на срещи с обвиняемия в дома му, по начин, че той да се отзове на поканата и да изпълни поръчката им, или пък, ако действително, от края на м. декември отношенията между обвиняемия и Марио Георгиев са се влошили в такава степен, че обв.И. е изтрил всякакви контакти и са прекъснали всякакви връзки, тогава, от гледище на формалната логика, няма никакво логическо и разумно обяснение за осъществените непосредствено след това продажби от И. на този свидетел на датите 04, 05, 06 януари 2024.

В обобщение на гореизложеното, поради събраните противоречиви доказателствени източници и с оглед на коментираните по-горе противоречия между двамата свидетели, СЪДЪТ приема техните показания за недоверливи, касателно обстоятелството, че обвиняемият е съхранявал и е разпространявал – продавал наркотично вещество от жилището, където се изпълнява мярката за неотклонение „Домашен арест“. Още повече, че Димитър Юриев Георгиев е осъждано лице.

В същото време не е лишено от логика твърдението на защитата, че в случай, че прокуратурата е разполагала с достатъчно годни доказателства по начин, че да бъде обвинен в извършването на престъпление от страна на обвиняемото лице, СОП е щяла да му повдигне обвинение за извършено ново престъпление по чл.354а, ал.1 НК.

От друга страна, СЪДЪТ не се оспорва от Прокуратурата, че служителите на РУ - Ботевград периодично са проверявали обвиняемия дали пребивава на адреса, дали не нарушава мярката, както и пробационни служители от Областна пробационна Служба, звено Ботевград и не са констатирали дори единично нарушение на мярката за неотклонение.

По този начин и в обобщение на всичко изложено по-горе СЪДЪТ не може да се съгласи със становището на представителя на СОП, че е налице хипотезата на чл.66, ал.1, т.3 от НПК – а именно- поведение, което може да се прецени като нарушаване на мярката за неотклонение, съставляващо основание за вземане на по-тежка такава. Поради което, искането следва да бъде оставено без уважение, като неоснователно и се потвърди първоначално взетата мярка за неотклонение.

Предвид на което, на основание чл.66, ал.1 НПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на представителя на СОП, с правно основание чл.66, ал.1 от НПК по ДП № 365/2023 г. за изменяване на мярката за неотклонение „Домашен арест“ в мярка за неотклонение „Задържане под стража“, поради нарушаване на първата, като

ПОТВЪРЖДАВА взетата мярка за неотклонение „Домашен арест“ по ДП № 365/2023 г. по описа на ОД МВР София, РУ – Ботевград, по отношение на А. З. И., с ЕГН *****.

Настоящото определение е неокончателно, същото подлежи на протестиране пред Апелативен Съд - София в тридневен срок от днес.

ОБЯВЯВА на страните, че производството по въззивния контрол ще се състои на 13.02.2024 г. от 10,00 часа.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____